

Ігор БРИНДАК

У цьому номері ми поговоримо про фільм американського режисера Тіма Файвела, який так і називається: «Принцеса криги». Ця стрічка не є релігійною, однак те, що в ній показано, буде повчальним для будь якої аудиторії. Головна героїня фільму – дівчина на ім'я Кейсі Карлайл. Вона навчається у випускному класі звичайної американської школи.

Тобто переживає той період життя, коли людині слід замислитися над своїм майбутнім професійним вибором. Сама Кейсі є ученицею надзвичайно працьовитою і відповідальною. Фактично, поза хатніми справами та навчанням, в неї ніяких інших захоплень немає. Зі шкільних предметів особливо любить фізику, проживає тільки зі своєю мамою, яка є вчителькою літератури.

Одного разу вчитель фізики підійшов до Кейсі і попросив її залишитися після занять. Він сказав, що вона має дуже добрі здібності в галузі фізики і порадив їй у тій сфері вибрати майбутню професію. Пізніше педагог повідомив про один фонд, який оплачує навчання для здібних студентів у Гарвардському університеті. Вчитель заявив, що напише для Кейсі рекомендацію для цього фонду. Але найбільш імовірною підтримка від спонсорів буде тоді, коли кандидатка здійснить власне дослідження в галузі фізики і представить його відповідним науковцям із Гарварду. Кейсі погоджується.

Одного разу, переглядаючи по телевізору виступ спортсменів з фігурного катання, у Кейсі з'являється ідея дослідити, як діють закони фізики під час руху фігуристок на льоду. Кейсі бере відеокамеру і вирушає до місцевого спорткомплексу, де здійснюють свої тренування фігуристки. Але її бажання робити зйомку викликає протести у тренерки Тіни Хервуд, яка навіть погрожує викликати поліцію. Виручає Кейсі її однокласниця Дженна, яка є дочкою Тіни. В подальшому Кейсі не тільки робить відео зйомки, але і сама стає на ковзани. Спочатку лише заради того, щоб повторити рухи фігуристок і випробувати на собі, наскільки правильними є її дослідження, але в подальшому Кейсі відчуває, що фігурне катання її дедалі більше захоплює. Вона переконується, що саме в цьому виді спорту і є її правдиве покликання. Тому дівчина відмовляється від навчання в Гарварді, щоб стати фігуристкою. Але це викликає нерозуміння і в мами, і в друзів, і навіть у тренерки – Тіни Хервуд. Крім того, необхідні кошти, щоб оплатити заняття тренера. Але Кейсі підробляє продавщицею, щоб їх заробити.

З часом дівчина побачить, що спорт, в тому числі фігурне катання, має також і свої темні сторони: там діє жорстка конкуренція, заздрість, бажання нашкодити супернику. Але і це не зупиняє Кейсі. Вона переборює усі перешкоди, але при тому сама до «брудних засобів» не опускається. А, навпаки, як може, допомагає своїм товаришкам по команді. І остаточно перемагає у відбірковому конкурсі, та ще й зустрічає своє перше кохання.

Читачам, мабуть, буде цікаво дізнатися, що виконавиця головної ролі, Мішель Трахтенберг, не є професійною фігуристкою. Вона навчилася кататися на ковзанах саме для цієї ролі. І всі трюки у стрічці виконує сама Мішель, а не її дублерка. Тобто вона в дечому повторила шлях своєї героїні.

Напевно багато із нас чули таке прислів'я: «Хто хоче щось робити – шукає засобів, хто не хоче нічого робити - причини». У самому фільмі «Принцеса криги» цих слів немає. Але саме вони найкраще характеризують цей фільм. У Кейсі було достатньо причин, щоб відмовитись від задуми стати фігуристкою, і то виправданих, але вона цього не зробила. Вона бачила мету і йшла до неї. І тому перемогла.

Хтось запитає, а хіба щось є поганим у тому, щоб стати науковцем-фізиком? Ні, це також прекрасний професійний вибір. Але в кожній людині є своє покликання, в когось до одного виду діяльності, в когось – до іншого. Кейсі зрозуміла, що її покликання бути фігуристкою, і заради цього пожертвувала всім іншим.

Не слід думати, що слово «покликання» стосується тільки священників чи монахів. Бог кличе до різних видів людської діяльності. І до сімейного стану також. Однак є ще одне покликання, про яке більшість людей забуває. Бо остаточно не кожен з нас стане фігуристом, не кожен фізиком, не кожен і священником. Але зате кожного Бог кличе до Царства Небесного. І в цьому покликанні, як і в інших теж, діє те саме прислів'я, яке наводилося вище, але, на жаль, у цій справі більшість людей шукають власне причини, а не засоби. Хоча, насправді, молитви, участі у Богослужіннях або читання релігійної літератури нічий професійній діяльності не перешкоджають. Про це й нашому часописі вже була мова. (Див. «Що робити, коли немає часу для Бога». / З любов'ю у світ. № 11, 2016).

Тут доречно навести одну історію, не з фільму, а з реальності. У ХХ столітті в Латинській Америці працював на місіях отець-єзуїт Серулез. Він у своїх спогадах часто згадував індіанця на ім'я Чіпрія. Він жив далеко від місійної станиці, де була церква. Однак після охрещення кожної першої п'ятниці місяця приходив до Сповіді і Причастя. Одного разу він серйозно поранив собі руку і його мали покласти в лікарню. Але оскільки була перша п'ятниця, попросив відкласти операцію, щоб мати можливість приступити до Святих Тайн. (Див. Отець Артур Мілані. Велика обітниця. Львів. Добра книжка. – С. 30). Приклад повчальний для кожного з нас.

Повернемося до фільму. Під час однієї із зустрічей Кейсі з її хлопцем Тедді, останній говорить: «Я не вірив, що ти здашся». Так воно і сталося. І було б добре, якщо б до кожного з нас можна було віднести ці слова у будь-якій сфері нашої діяльності, але найперше в дорозі до Царства Небесного.